

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA Beata Waś

Sędziowie: SA Małgorzata Manowska (spr.)

SO (del.) Mariusz Łodko

Protokolant: Izabela Nowak

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2015 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa J M

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony

Konkurencji i Konsumentów

z dnia 13 października 2014 r.

sygn. akt XVII AmE 114/13

I. zmienia zaskarżony wyrok częściowo, tj.:

a) w punkcie pierwszym w ten sposób, że oddala odwołanie;

b) w punkcie trzecim w ten sposób, że zasądza od J M na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. zasądza od J M na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;

III. nakazuje pobrać od J M na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Warszawie) kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem opłaty od apelacji, od ponoszenia której pozwany był zwolniony.

Na oryginale właściwe podpisy
za zgodność z oryginałem stwierdzam

4. SEKRETARZ SĄDOWY

Agnieszka Janik
Agnieszka Janik

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 19 września 2013 r. Prezes Regulacji Energetyki po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej orzekł na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w zw. z art. 56 ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r., poz. 1059 dalej jako *pe*), że Przedsiębiorca J M prowadzący działalność gospodarczą pod firmą „M. ” z siedzibą w P

W , nie przestrzegał obowiązków wynikających z koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej przez Prezesa Urzędu Regulacji z 27 lipca 2011 r. Nr OPC/10669/18448/W/OKR/2011/WS zmienionej decyzją z 13 lipca 2012 r. Nr OPC/10669A/18448/W/OKR/2012/JI, w ten sposób, iż dokonywał obrotu paliwami ciekłymi poprzez stację paliw zlokalizowaną w C. przy ul. W. , podczas gdy zgodnie z przedmiotem i zakresem określonym w pkt 1 koncesji mógł dokonywać obrotu wyłącznie przy wykorzystaniu autocystern. Za wskazane działania wymierzono Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 18.731 zł, co stanowi 0,5 % przychodu Przedsiębiorcy z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2012 roku.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył J M wnosząc o jej uchylenie w całości oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zaskarżonej decyzji odwołujący zarzucił naruszenie:

1. art. 56 ust. 1 pkt 12 *pe* poprzez przyjęcie, że J M nie przestrzegał obowiązków wynikających z koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej przez Prezesa URE z dnia 27 lipca 2011 r.;
2. art. 56 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 3 i 6 *pe* poprzez przyjęcie, że J M nie przestrzegał obowiązków wynikających z koncesji na obrót

paliwami ciekłymi udzielonej przez Prezesa URE z dnia 27 lipca 2011 r w sposób świadomy, a stopień zawinienia Przedsiębiorcy był duży;

3. art. 37 pe poprzez uznanie, iż prawidłowym jest zawarcie w udzielonej koncesji w przedmiocie i zakresie działalności zapisu o treści „przy wykorzystaniu autocystern”;

4. iż decyzja z dnia 19 września 2013 r. podpisana została przez Dyrektora Jacka Loret działającego z upoważnienia Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, w decyzji nie wskazano jednak żadnym dokumentem, iż osoba podpisująca decyzję posiada stosowne upoważnienie do działania w imieniu Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Na rozprawie 13 października 2014r powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko, jednak z ostrożności procesowej powołując się na treść przepisu art. 56 ust 6a pe wnosił o odstąpienie od wymierzania mu kary.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 13 października 2014 roku Sąd Okręgowy w Warszawie-Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zmienił zaskarżoną decyzję w pkt 2 w ten sposób, że odstąpił od wymierzenia kary (pkt 1), w pozostałym zakresie odwołanie oddalił (pkt 2) oraz zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu (pkt 3).

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 9 marca 2011 r. Przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą pod firmą „M ” z siedzibą w P W , gminie - J M złożył datowany na dzień 7 marca 2011 r. do Urzędu Regulacji Energetyki wniosek o udzielenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi. Wskazał w nim, że dysponuje odpowiednimi środkami finansowymi pozwalającymi na prowadzenie działalności określonej we wniosku oraz, że planuje zakupić obiekt stacji paliw. Na skutek wezwania Prezesa URE w piśmie z 21 marca 2011 r. J M doprecyzował wniosek o udzielenie

koncesji, wskazując, że będzie prowadzić sprzedaż hurtową dla współpracujących z nim firm, zaś zapleczem technicznym do wykonywania sprzedaży paliw będzie zakupiony ciągnik siodłowy plus cysterna, ewentualnie autocysterny. Jednocześnie zwrócił się z prośbą o przedłużenie terminu wydania koncesji ze względu na skompletowanie niezbędnych dokumentów oraz zakup pojazdu.

Decyzją z dnia 27 lipca 2011 r. Nr OPC/10669/18448/W/OKR/2011/WS Prezes URE udzielił J M koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 1 sierpnia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. Przedmiot działalności określony w pkt 1 koncesji stanowiła działalność gospodarcza w zakresie obrotu paliwami ciekłymi: benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze, olejami napędowymi, olejami opałowymi, gazem płynnym LPG – przy wykorzystaniu autocystern. W dniu 10 sierpnia 2011 r. J M złożył odwołanie od tej decyzji zaskarżając ją w części dotyczącej zapisu pkt 1 koncesji, odnoszącego się do wykonywania działalności koncesjonowanej „przy wykorzystaniu cysterny” i domagał się usunięcia tego zapisu. Sprawa toczyła się pod sygnaturą XVII AmE 147/11.

Pismem z dnia 6 grudnia 2011 r. powód cofnął odwołanie od decyzji z dnia 27 lipca 2011 r., a w dniu 7 grudnia 2011 r. złożył do Urzędu Regulacji Energetyki wniosek o zmianę koncesji poprzez jej poszerzenie na obrót paliwami ciekłymi w zakresie sprzedaży paliwa o bioestry oraz sprzedaż paliw na stacji paliw. J M kierował się przy tym sugestiami pracowników URE, że w ten sposób szybciej uzyska pożądany efekt. Wobec cofnięcia odwołania Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów postanowieniem z dnia z dnia 30 stycznia 2012 r. w sprawie XVII AmE 147/11 umorzył postępowanie.

Powód w dniu 23 listopada 2011 r. podpisał przedwstępną umowę kupna stacji paliw zlokalizowanej w C przy ul. W , którą

ostatecznie nabył 15 grudnia 2011 r. Obrót paliwami we własnym imieniu powód rozpoczął na tej stacji w dniu 1 lutego 2012 r.

W dniu 13 lipca 2012 r. po rozpoznaniu wniosku z 7 grudnia 2011 r. Prezes URE zmienił decyzję z dnia 27 lipca 2011 r. w ten sposób, że dotychczasowy punkt dotyczący przedmiotu i zakres działalności określił w sposób następujący: „Przedmiot działalności objętej niniejszą koncesją stanowi działalność gospodarcza, w zakresie obrotu paliwami ciekłymi: 1) benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze, olejami napędowymi, olejami opałowymi, gazem płynnym, estrami stanowiącymi samoistne paliwo – przy wykorzystaniu autocystern; 2) benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze, olejami napędowymi, gazem płynnym i konfekcjonowanym gazem płynnym – przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej w C. przy ul. W ”.

Powyższe okoliczności Sąd Okręgowy ustalił w zasadniczej części w oparciu o niekwestionowane przez strony dokumenty, które nie budziły wątpliwości Sądu ani samych stron. Co się zaś tyczy motywacji cofnięcia przez powoda odwołania, to zdaniem Sądu I instancji zeznania powoda były w tym zakresie wiarygodne i znajdowały uwiarygodnienie w pozostałych dowodach z dokumentów (w szczególności porównanie dat cofnięcia odwołania i złożenia wniosku o rozszerzenie koncesji), a nadto prawdopodobne były w świetle doświadczenia życiowego.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie, ale tylko w części odnoszącej się do orzeczenia o nałożeniu na powoda kary. W ocenie Sądu I instancji, zaskarżona decyzja w odniesieniu do ustalenia, że powód naruszył warunki koncesji jest prawidłowa i znajduje uzasadnienie w przepisach prawa, zaś podnoszone przez powoda w odwołaniu zarzuty nie mogą skutkować jej zmianą, ani też jej uchYLENIEM.

Sąd Okręgowy podkreślił należy, że naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania przez Prezesa Urzędu

Regulacji Energetyki przepisów z art. 56 ust. 1 i 2 Prawa energetycznego i wymierzenia przedsiębiorcy na tej podstawie kary pieniężnej. Przepis ten stanowi zatem samodzielną podstawę do wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy za nieprzestrzeganie warunków udzielonej koncesji i nie wymaga wykazania zawinionego działania przedsiębiorcy gdyż Prezes URE ocenia wyłącznie obiektywne okoliczności związane z wypełnianiem przez przedsiębiorców obowiązków wynikających tak z ustawy jak i koncesji.

Zdaniem Sądu I instancji, powód cofając odwołanie od decyzji Prezesa URE dotyczącej udzielania mu koncesji przyjął warunki koncesji określone w decyzji, gdyż decyzja skutkiem cofnięcia odwołania stała się prawomocna. Zatem powód był zobowiązany stosować się do warunków koncesji w prowadzonej na jej podstawie działalności tj. w zakresie obrotu paliwami ciekłymi: benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze, olejami napędowymi, olejami opałowymi, gazem płynnym LPG – przy wykorzystaniu autocystern. Na marginesie Sąd Okręgowy wskazał, że jego zdaniem dopuszczalne jest ograniczenie w koncesji sposobu obrotu paliwami, o ile przedsiębiorca dysponuje tylko takimi ograniczonymi środkami zapewniającymi prawidłowe wykonywanie działalności objętej koncesją. Podstawę dla takiego ograniczenia stanowi przepis art. 35 ust 1 pkt. 5 pe, skoro nakazuje we wniosku o udzielenie koncesji określić środki jakimi dysponuje podmiot ubiegający się o koncesję, w celu zapewnienia prawidłowego wykonywania działalności objętej wnioskiem. Podobnie przepis art. 33 ust 1 pkt 3 pe wskazując, że Prezes URE udziela koncesji wnioskodawcy, który ma możliwości techniczne gwarantujące prawidłowe wykonywanie działalności implikuje, że o ile możliwości techniczne pozwalają na prawidłowe wykonywanie działalności koncesjonowanej w ograniczonym zakresie, to wówczas koncesja winna odnosić się do tego właśnie zakresu.

Jak wskazał kolejno Sąd Okręgowy, w konsekwencji istnienia w obrocie prawomocnej decyzji ograniczającej zakres koncesji powoda do możliwości

wykonywania działalności koncesjonowanej tylko przy wykorzystaniu autocysterny, należało stwierdzić, że rozpoczęcie przez powoda z dniem 1 lutego 2012 działalności koncesjonowanej przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej w C. było naruszeniem warunków koncesji, o jakim mowa w art. 56 ust. 1 pkt. 12 pe. Zdaniem Sądu Okręgowego przekroczenie zakresu udzielonej koncesji jest bowiem naruszeniem tej koncesji. Niemniej jednak, co podkreślił Sąd I instancji, okoliczności niniejszej sprawy przemawiały za odstąpieniem od nałożenia na powoda kary. Podstawę takiej decyzji stanowił zdaniem Sądu Okręgowego, przepis art. 56 ust 6a pe, zgodnie z którym Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeśli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Odnosząc się do zachowania powoda, to w ocenie Sądu Okręgowego stwierdzić należało, że zaprzestał on naruszania prawa, gdyż z dniem 13 lipca 2012r. uzyskał koncesję rozszerzającą prawo wykonywania działalności koncesjonowanej także przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej w C. Biorąc natomiast pod uwagę fakt, że z wnioskiem o udzielenie koncesji w tym zakresie powód wystąpił już w dniu 7 grudnia 2011 r., tj. na 2 miesiące przed rozpoczęciem działalności, to gdyby nie nadmierna długość postępowania administracyjnego, to z dniem rozpoczęcia faktycznej działalności w tym obiekcie powód powinien już posiadać prawomocne rozstrzygnięcie organu koncesyjnego. Na małą szkodliwość czynu wskazywał także zdaniem Sądu I instancji fakt, że już w dniu złożenia wniosku o udzielenie koncesji powód spełniał warunki do udzielenia mu koncesji, bo skoro powodem wcześniejszego ograniczenia mu koncesji do obrotu paliwami przy wykorzystaniu autocysterny było jedynie posiadanie warunków technicznych w takim ograniczonym zakresie, to nabycie działającej zgodnie z wymogami prawa stacji paliw musiało być jednoznaczne z uzyskaniem warunków technicznych także w zakresie obrotu paliwami przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej w C. , co w

konsekwencji potwierdził Prezes URE rozszerzając decyzją z 13 lipca 2012r koncesję w tym zakresie. Wydanie decyzji powodowi w pierwotnym zakresie pozwalało, zdaniem Sądu Okręgowego uznać, że dawał on rękojmię prawidłowego wykonywania działalności koncesjonowanej także w zakresie rozszerzonym tj. przy sprzedaży paliw przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej w C.

Nie bez znaczenia dla odstąpienia od wymierzania kary była także, w ocenie Sądu I instancji, okoliczność podniesiona przez powoda w trakcie jego przesłuchania, że zaprzestanie działalności przez stację paliw na okres kilku miesięcy w oczekiwaniu na uzyskanie koncesji spowodowałoby odpływ (często nieodwracalny) nabywców paliw do konkurencji, co jest niebagatelne przy prowadzeniu działalności gospodarczej i co należy także brać pod uwagę, przy ocenie zachowania przedsiębiorcy. Zdaniem Sądu, ów kontekst gospodarczy zachowania powoda oraz brak negatywnych skutków jego zachowania przemawiały także za darowaniem mu kary pieniężnej. Sąd Okręgowy uznał ponadto, że na ocenę znikomego stopnia szkodliwości zachowania powoda wskazywała także okoliczność, że przedsiębiorca dopełnił obowiązku wynikającego z warunku 2.4.1. koncesji tj. zawiadomił Prezesa URE o istotnej zmianie dotyczącej wykonywanej działalności tj. rozszerzeniu wykonywania tej działalności także przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej w C , co pozwalało organowi w trakcie rozpoznawania wniosku o rozszerzenie koncesji na sprawowanie nadzoru także nad wykonywaniem działalności przez powoda i w tym zakresie.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów odwołania, to za bezzasadny Sąd I instancji uznał zarzut, który odnosił się do braku umocowania osoby wydającej zaskarżoną decyzję, gdyż w toku niniejszego postępowania pozwany wykazał, iż decyzja wydana została zgodnie z prawem, zaś Dyrektor Jacek Lorek był umocowany do działania w imieniu pozwanego w dacie wydania zaskarżonej decyzji. Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw do

uchylenia decyzji Prezesa URE w całości jak tego żądał powód, gdyż zasadniczo Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpoznaje sprawę merytorycznie, zaś uchylenie decyzji może nastąpić tylko wyjątkowo, tj. gdy została ona wydana bez podstawy prawnej lub gdy zachodzą przesłanki nieważności decyzji administracyjnej. Wobec tego, że żadna z tych sytuacji w sprawie niniejszej nie zachodziła, to Sąd I instancji nie uwzględnił tego najdalej idącego żądania powoda.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy uznał, że ustalone w przedmiotowej sprawie okoliczności dotyczące znikomego stopnia szkodliwości czynu powoda oraz zaprzestanie naruszania warunków koncesji dawały jedynie podstawę do zmiany decyzji w części dotyczącej kary, w szczególności uzasadniały odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej.

Biorąc powyższe względy pod uwagę, Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, działając na podstawie art. 479⁵³ § 1 i § 2 k.p.c., nie znajdując podstaw do uchylenia decyzji w całości, zmienił zaskarżoną decyzję częściowo, oddalając dalej idące żądanie. O kosztach Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 100 k.p.c.

Apelację od wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w części, tj. w zakresie punktu 1 i 3 i zarzucając Sądowi Okręgowemu naruszenie:

1. art. 56 ust. 6a ustawy - Prawo energetyczne poprzez niewłaściwe jego zastosowanie polegające na zastosowaniu tego przepisu, pomimo braku istnienia obligatoryjnej przesłanki, o której mowa w tym przepisie, tj. braku istnienia znikomego stopnia szkodliwości czynu,
2. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, polegających na pominięciu okoliczności, że powód na dzień złożenia wniosku o rozszerzenie zakresu koncesji, jak również na dzień rozpoczęcia działalności na przedmiotowej stacji paliw nie posiadał dokumentów potwierdzających spełnienie warunków technicznych gwarantujących prawidłowe wykonywanie działalności, co wynika wprost z wniosku o rozszerzenie zakresu działalności z

dnia 7 grudnia 2011 r., który wpłynął do Urzędu w dniu 8 grudnia 2011 r. (ostatni załącznik do pisma procesowego pozwanego z dnia 28 kwietnia 2014 r.), jak również dokumentów zebranych w toku postępowania w sprawie zmiany koncesji i bez wątpienia ma istotny wpływ na wynik sprawy.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania powoda od decyzji Prezesa URE z dnia 19 września 2013 r., znak: DRG-458(10)/2012/2013/18448/ER.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się w pełni uzasadniona.

Sąd Apelacyjny nie podzielił argumentacji strony powodowej jak również stanowiska, jakie zajął w sprawie Sąd Okręgowy, którego całość rozważań sprowadzała się do stwierdzenia, że zachowanie się powoda polegające na prowadzeniu działalności gospodarczej, której przedmiotem był obrót paliwami na stacji paliw, bez wymaganej koncesji miało znikomy stopień społecznej szkodliwości. Przeciwnie, zdaniem Sądu Apelacyjnego stopień szkodliwości czynu powoda był bardzo wysoki.

Na wstępie rozważań odnieść należy się do treści art. 32 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (tj. Dz.U. z 2012 r. poz. 1059), który określa przedmiotowy zakres obowiązku koncesyjnego. Katalog działalności energetycznych wskazany w tym przepisie uznać trzeba za katalog zamknięty, co wskazuje na to, że rodzaje działalności gospodarczej objęte obowiązkiem koncesyjnym zostały podane w sposób wyczerpujący. Na każdy ze wskazanych w art. 32 ustawy prawo energetyczne rodzajów działalności przedsiębiorstwo energetyczne powinno zatem posiadać odrębną koncesję. W art. 32 pkt 1 ppkt 4 wskazano iż uzyskania koncesji wymaga wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami lub energią, z wyłączeniem:

a) obrotu paliwami stałymi, obrotu energią elektryczną za pomocą instalacji o napięciu poniżej 1 kV będącej własnością odbiorcy, obrotu paliwami gazowymi, jeżeli roczna wartość obrotu nie przekracza równowartości 100 000 euro, obrotu gazem płynnym, jeżeli roczna wartość obrotu nie przekracza równowartości 10 000 euro oraz obrotu ciepłem, jeżeli moc zamówiona przez odbiorców nie przekracza 5 MW,

b) obrotu paliwami gazowymi lub energią elektryczną dokonywanego na giełdzie towarowej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych lub rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi przez towarowe domy maklerskie lub domy maklerskie prowadzące działalność maklerską w zakresie obrotu towarami giełdowymi oraz przez spółkę prowadzącą giełdę towarową, giełdową izbę rozrachunkową, Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. lub przez spółkę, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, nabywające paliwa gazowe lub energię elektryczną, z tytułu realizacji zadań określonych w ustawie z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych,

c) obrotu paliwami gazowymi lub energią elektryczną innego, niż określony w lit. b, dokonywanego przez giełdową izbę rozrachunkową, przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A., lub przez spółkę, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, nabywające lub zbywające paliwa gazowe lub energię elektryczną, z tytułu realizacji zadań określonych w ustawie z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, w odniesieniu do transakcji zawieranych poza giełdą towarową lub rynkiem, o których mowa w lit. b.

Działalność prowadzona przez powoda nie podlegała wskazanym wyżej wyłączeniom, toteż bezsporne jest, że dla jej prowadzenia wymagana była koncesja. Bezspornym pozostaje również fakt, że powód od dnia 1 lutego 2012 r. do dnia 12 lipca 2012 r. (tj. do dnia zmiany koncesji) dokonywał w sposób świadomy i zamierzony obrotu paliwami ciekłymi poprzez stację paliw zlokalizowaną w C przy ul. W. Natomiast, zgodnie z przedmiotem i zakresem określonym w pkt 1 koncesji udzielonej powodowi w dniu 27 lipca 2011 r. mógł on dokonywać obrotu tymi paliwami jedynie przy wykorzystaniu autocystern. [Niezaprzeczalnie zatem we wskazanym wyżej okresie powód świadomie prowadził działalność w zmienionym zakresie bez wymaganej dla tego typu działalności koncesji.] Takie działanie powoda należało w ocenie Sądu Apelacyjnego uznać za zawinione. Bez znaczenia pozostaje w takim przypadku kwestia czasookresu wydawania nowej decyzji. Skoro bowiem powód uważał, że Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zwleka z wydaniem decyzji zmieniającej koncesję, to mógł on skorzystać z innych środków przymuszających Prezesa do działania.

Nie może być natomiast tolerowane takie zachowanie, że strona pomimo braku koncesji, nawet jeśli związane jest to z opóźnieniem jej wydania po stronie organu do tego uprawnionego, rozpoczyna prowadzenie działalności dla której taka koncesja jest wymagana. Jeśli bowiem ustawodawca przewidział posiadanie koncesji dla danego typu działalności to znaczy, że jest to działalność o szczególnym znaczeniu lub taka, która może mieć szczególny wpływ na środowisko i nie ma wobec tego w takim przypadku miejsca na samowolę strony.

Zasadniczo w myśl art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy prawo energetyczne karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Zgodnie natomiast z art. 56 ust. 6a ustawy - Prawo energetyczne, Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował

obowiązek. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, biorąc pod uwagę cały kontekst sytuacyjny, a przede wszystkim zawinienie powoda, jego, w pełni świadome i zamierzone działanie, oraz znaczny stopień szkodliwości czynu brak było podstaw, aby odstąpić od wymierzenia kary pieniężnej o jakiej mowa w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy prawo energetyczne. Całkowicie błędnie Sąd Okręgowy przyjął przy tym, że w sprawie niniejszej doszło do zaprzestania naruszenia prawa, bowiem ostatecznie powód otrzymał koncesję na prowadzoną przez niego działalność. O zaprzestaniu naruszenia prawa można było by mówić bowiem w tym przypadku dopiero wtedy, gdyby powód zaprzestał prowadzenia działalności, dla której nie uzyskał jeszcze wymaganej koncesji, ale przed jej wydaniem tj. przed dniem 12 lipca 2012 r., taka sytuacja nie miała jednak miejsca w przedmiotowej sprawie. Otrzymanie wymaganej koncesji stanowi o zaprzestaniu naruszenia prawa w zakresie prowadzenia działalności koncesjonowanej, ale dopiero od daty jej otrzymania. Nieprawidłowo również Sąd I instancji przyjął, że na małą szkodliwość czynu wskazywał fakt, iż już w dniu złożenia wniosku o udzielenie koncesji powód spełniał warunki do udzielenia mu koncesji, bo skoro powodem wcześniejszego ograniczenia mu koncesji do obrotu paliwami przy wykorzystaniu autocysterny było jedynie posiadanie warunków technicznych w takim ograniczonym zakresie, to nabycie działającej zgodnie z wymogami prawa stacji paliw musiało być jednoznaczne z uzyskaniem warunków technicznych także w zakresie obrotu paliwami przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej w C . Nie można uznać, że „jedynym” warunkiem jaki musiał spełnić powód, aby została udzielona mu zmieniona koncesja było posiadanie „tylko” odpowiednich warunków technicznych. Słusznie zauważył apelujący, że skutki szkodliwości czynu w przypadku eksploatacji na stacji paliw urządzeń nie posiadających wymaganych prawem dokumentów wydanych przez właściwe organy, co rozumiane jest jako brak możliwości technicznych gwarantujących prawidłowe wykonywanie koncesjonowanej działalności gospodarczej, są niejednokrotnie szersze, gdyż

mogą także oddziaływać na środowisko naturalne, bezpieczeństwo pożarowe lub szeroko rozumiane bezpieczeństwo eksploatacyjne stacji paliw.

Wypada w tym miejscu zauważyć, że powód w złożonym wniosku z dnia 7 grudnia 2011 r. o poszerzenie koncesji wydanej w dniu 27 lipca 2011 r. wskazał iż podpisał przedwstępną umowę sprzedaży na zakup stacji paliw zlokalizowanej w C przy ul. W jak również, że stacja ta posiada wymagane zezwolenia i ważne badania techniczne do dnia 22 listopada 2011 r. Wobec powyższego zarządzeniem z dnia 29 lutego 2012 r. powód został wezwany m.in. do przedłożenia kopii decyzji o pozwoleniu na użytkowanie stacji paliw, na której prowadzona będzie działalność koncesjonowana. Powód pouczony został również, że rozpoczęcie przez przedsiębiorcę działalności określonej we wniosku o zmianę koncesji na sprzedaż paliw będzie możliwe dopiero po otrzymaniu koncesji. Bez koncesji możliwe jest prowadzenie działalności wyłącznie w zakresie obrotu gazem płynnym, jeżeli roczna wartość tego obrotu nie przekracza 10.000 euro. Kolejne wezwania odnoszące się do przedłożenia stosownych dokumentów w zakresie spełniania przez zakupioną stację paliw warunków technicznych zostały wystosowane do powoda w dniach 11 kwietnia 2012r. oraz 14 maja 2012r.

Powyższe jednoznacznie wskazuje iż w dniu złożenia wniosku jak również w późniejszym okresie powód nie spełniał wymagań technicznych niezbędnych dla wydania mu koncesji, a tym samym prowadzenia działalności polegającej na obrocie paliwami ciekłymi poprzez stację paliw. Potwierdza to również fakt iż wraz z pismem które wpłynęło do Urzędu Regulacji Energetyki dnia 26 czerwca 2012r. powód złożył m.in. oświadczenie Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego z C, że stacja paliw przy ul. W posiadała pozwolenie na użytkowanie oraz dwie decyzji UDT z dnia 22 czerwca 2012 r. jak również świadectwo legalizacji ponownej odmierzacza gazu ciekłego propan butan z dnia 25 czerwca 2012r.

Bez znaczenia pozostają również, zdaniem Sądu Apelacyjnego, w sytuacji gdy powód nie był uprawniony do prowadzenia stacji paliw, jego twierdzenia, że zaprzestanie działalności przez stację paliw na okres kilku miesięcy w oczekiwaniu na uzyskanie koncesji spowodowałoby odpływ nabywców paliw do konkurencji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zarówno za I jak i za II instancję oparto na przepisie art. 98 k.p.c. Nadto na podstawie przepisu art. 113 ust. 1 uksc w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd Apelacyjny nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 100 zł tytułem opłaty sądowej od apelacji, od obowiązku uiszczenia której pozwany był zwolniony.

Na oryginale właściwe podpisy
zgodność z oryginałem stwierdzam
SEKRETARZ SĄDOWY

A. Jank
Agnieszka Jank